

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 1. 2025, č. j. 69 A 9/2024 - 105, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.
- II. Žalobci se ukládá zaplatit ve lhůtě **15 dnů** od doručení tohoto usnesení soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-736-84/ZR-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Citovaným rozhodnutím žalovaný podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení stěžovatele k trvalému pobytu (výrok I) a současně mu dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovil k vycestování z území lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II).

[2] Stěžovatel spojil podání kasační stížnosti s návrhem na přiznání odkladného účinku. Uvedl, že v současné době nemá žádnou možnost úpravy svého pobytového statusu na území ČR a je s ním vedeno řízení o správním vyhoštění. V důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tedy byla stěžovateli, jeho rodičům a družce způsobena nenahraditelná újma v podobě nepřiměřeného zásahu do jejich soukromého a rodinného života. Současně mu v zemi původu hrozí zásah do dalších základních práv (právo na život a právo nebýt vystaven mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení).

[3] Stěžovatel zrekapituloval, že v České republice je usídlený již od roku 1998, tzn. od svých 11 let. Má zde silné společenské, kulturní a rodinné vazby, ovládá český jazyk. Jeho bývalá manželka i současná partnerka jsou státními občankami ČR. Dlouhodobě pomáhá svým rodičům s provozem hotelu v Karlových Varech. Zdravotní stav stěžovatelova otce se neustále zhoršuje, pročež vyžaduje jeho pomoc. Ubytování stěžovateli poskytuje jeho matka, s níž má blízký vztah. V zemi původu nemá žádné zázemí a nemá možnost vycestovat do jiné země. Stěžovatel podotýká, že zásadně nesouhlasí s politickým režimem v Rusku a odsuzuje válečný konflikt na Ukrajině. Je pro něj nepředstavitelné, že by byl nucen vrátit se do země původu, kde by mu za výkon politických práv hrozil přísný postih a kde by mohl být povolán k výkonu vojenské služby proti vlastnímu politickému přesvědčení.

[4] Závěrem stěžovatel uvádí, že upřímně lituje jím spáchané trestné činnosti, proběhlá trestní řízení u něj měla výchovný účinek; současně dokládá výpisem z rejstříku trestů, že všechna jeho odsouzení již byla zahlazena.

[5] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku upozorňuje, že stěžovatel se od roku 2013 setrvale dopouští trestné činnosti (ohrožení pod vlivem návykové látky, přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu, maření výkonu úředního rozhodnutí a ublížení na zdraví z nedbalosti). Z výpisu karty řidiče je patrné, že krom trestné činnosti se v období od 4. 9. 2005 do 21. 6. 2024 dopustil 27 přestupků v silniční dopravě. Dále žalovaný poukazuje na nedávné zprávy Policie ČR, z nichž vyplývá, že stěžovatel ani v současné době zákony ČR nedodrží (fyzické napadení přítelkyně). Důvodem, proč stěžovatel nebyl v těchto případech trestán, je skutečnost, že přítelkyně stěžovatele vždy uvedla, že si zranění způsobila sama. Dle mínění žalovaného je tedy nepochybné, že stěžovatel opakovaně a závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.

[6] Žalovaný dále uvádí, že argumentace stěžovatele v jeho žádosti o přiznání odkladného účinku je spíše obecná a jeho tvrzení jsou nepodložena. Stěžovatel ani v průběhu správního řízení neuvedl, jaké důvody mu brání ve vycestování z ČR (odmítl vypovídat). Pokud se jedná o výkon vojenské služby, tato povinnost je uznávána i mezinárodními předpisy. Současně žalovaný připomíná, že v důsledku zrušení trvalého pobytu na území ČR nedochází k navrácení stěžovatele do Ruské federace. Je pouze na něm, jakým způsobem si následně zajistí svůj pobytový status, popřípadě do jaké země vycestuje. Pokud by navíc stěžovatel prokázal, že jeho vycestování do Ruska není možné, měl by možnost požádat o speciální pobytový status.

[7] Důvodem pro přiznání odkladného účinku nemůže být ani dlouhodobý pobyt v ČR a vyhaslé vztahy k zemi původu. Integraci do českého prostředí je třeba rozumět i schopnost dodržovat místní právní řád. Takovou schopnost však stěžovatel neosvědčil. Naopak, po velkou část svého života páchá trestnou činnost. Proto je udělení výjezdního příkazu přiměřené. Žalovaný dále zdůrazňuje, že stěžovatel nerespektuje rozhodnutí správních orgánů. Území ČR neopustil a pobývá zde nelegálně, přestože krajský soud jeho žalobě nepřiznal odkladný účinek. Právě z tohoto důvodu bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[8] Za nepodložené žalovaný označil i tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by měl vyživovací

pokračování

povinnost k dítěti, v současné době je v rozvodovém řízení s paní Š. R. a jeho nová partnerka se jmenuje A. S. S. – více informací k její osobě však stěžovatel nesdělil.

[9] Žalovaný tedy uzavírá, že dle jeho mínění nejsou podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny.

[10] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz přiměřené použití § 73 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nepřezkoumává samotný napadený rozsudek, ale pouze zjišťuje existenci výše uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Kromě formální podmínky, již je podání příslušného návrhu, je pro úspěšnost návrhu nutné splnění těchto tří vyjmenovaných podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[12] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy.

[13] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[14] Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. primárně negativních právních důsledků spjatých s rozhodnutím krajského soudu, nese stěžovatel (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2016, č. j. 6 Afs 264/2016 - 28). V návrhu nestačí jen poukázat na možnost vzniku újmy. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s právními následky plynoucími z napadeného rozsudku, popř. z rozsudkem aprobovaného rozhodnutí žalovaného. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej vůbec bylo možné označit za újmu. Újma nesmí být vzhledem k poměrům žadatele bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě obecné pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít (věta první § 107 s. ř. s.), nebylo výjimečně uplatněno (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56, či ze dne 12. 11. 2020, č. j. 8 Azs 228/2020 - 28, bod 9).

[15] V nyní projednávané věci stěžovatel neunesl břemeno důkazní a břemeno tvrzení ani ve vztahu k první (druhé) podmínce pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V podaném návrhu předestírá v zásadě dva okruhy důvodů, v nichž spatřuje existenci újmy, která by měla svědčit pro odložení účinků rozsudku krajského soudu (potažmo rozhodnutí žalovaného). První okruh se týká tvrzeného nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, druhý se pak vztahuje k újmě, která stěžovateli dle jeho mínění hrozí v případě návratu do vlasti.

[16] Pokud se jedná o namítaný zásah do soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatel se v současné době rozvádí a nemá žádné děti. Ke své aktuální partnerce nesdělil soudu žádné bližší informace a neučinil tak ani v průběhu správního řízení. Žalovaný nicméně získal podklady, z nichž vyplývá, že Policie ČR prošetřovala stěžovatele pro podezření z fyzického napadení své partnerky. Poukazuje-li stěžovatel na blízký vztah se svými rodiči a na nepříznivý zdravotní stav jeho otce, jedná se o tvrzení, která stěžovatel žádným způsobem nedoložil a která jsou nadto v rozporu se zjištěními správního orgánu. Z napadeného rozhodnutí se podává, že matka ani otec stěžovatele nemají zásadnější zdravotní problémy (otec pouze uvedl, že má diabetes). Nic rovněž nenasvědčuje tomu, že by byl některý z nich závislý na pomoci stěžovatele. Otec stěžovatele potvrdil, že mu syn někdy pomáhá v hotelu, jinak však z jeho výpovědi vyplynulo, že nejsou v bližším kontaktu. Tyto závěry žalovaného stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku nikterak přesvědčivě nezpochybnil. Poukazuje-li pak stěžovatel na svůj dlouhodobý pobyt na území ČR, jedná se o skutečnost, která není ve věci sporná, nicméně nemůže sama o sobě (pokud se k ní nepřidají další podstatné okolnosti) představovat dostatečně silný důvod, který by svědčil pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ostatně poukazuje-li stěžovatel na svoji integraci do českého prostředí, nelze přehlédnout, že setrvalé porušuje český právní řád, a to závažným způsobem. Tato skutečnost tedy nesvědčí o respektu stěžovatele k českému prostředí.

[17] Ve vztahu k tvrzenému nebezpečí v zemi původu je pak argumentace stěžovatele poněkud povšechná. Stěžovatel sice uvádí, že nesouhlasí s politickým režimem v Ruské federaci, z ničeho však nevyplývá, že vůči tomuto režimu aktivně vystupoval a že by mu v zemi původu v této souvislosti hrozilo jakékoliv nebezpečí. Obdobně to platí i ve vztahu k výkonu vojenské služby. Navzdory problematické a neutěšené situaci v souvislosti s válečným konfliktem mezi Ruskem a Ukrajinou je kasační soud přesvědčen, že tato skutečnost nemůže představovat univerzální důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě každé osoby, která je povinna vycestovat do Ruské federace. Stěžovatel neuvedl (a už vůbec nedoložil) žádné individualizované důvody, pro něž by právě jemu měla hrozit zásadní újma. Žádné relevantní okolnosti pak netvrdil ani v průběhu správního řízení, během něhož odmítl vypovídat.

[18] Lze tedy shrnout, že návrh na přiznání odkladného účinku neobsahuje takové skutečnosti, které by odůvodňovaly prolomení účinků rozsudku krajského soudu (napadeného rozhodnutí žalovaného). Stěžovatelem uváděné důvody jsou obecné či nepodložené a do značné míry rozporné se zjištěními učiněnými ve správním řízení. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

[19] Závěrem soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

pokračování

[20] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatková povinnost v daném případě vzniká dnem právní moci tohoto usnesení [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 - 32]. Nejvyšší správní soud proto výrokem II tohoto rozhodnutí vyzývá stěžovatele ke splnění povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve lhůtě patnácti dnů od doručení usnesení.

[21] Soudní poplatek lze zaplatit bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1010503025**. V případě včasného nezaplacení soudního poplatku bude tuto pohledávku vymáhat celní úřad.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. března 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu